

Nisam dovršena, nitko od nas nije. Još smo u nastajanju, iako smo ovakvi kakvi jesmo cjeloviti i potpuni. Dok rastemo fizički, psihički, duhovno i općenito kao osoba, postajemo sve više dubinski ona osoba koju je Bog zamislio kada nas je stvorio. Meni je ponekad naporno integrirati moje nesavršenosti u svakodnevni život, kao da bih radije da ih nema. Čak i dok govorim kažem “njih”, umjesto da kažem kako bih radije da sam “ja” drugačija. Istina, rado bih da sam manje nesavršena, “nedovršena”, no kada vidim kako se nekad nosim s pojedinim situacijama prepoznajem u sebi još podosta nezrelosti koju ne mogu zanijekati.

Male i naizgled neznatne stvari mi pomažu da i taj dio sebe integriram u svakodnevicu. Često mi se odvežu cipele. Nista neobično. Kome se ne odvežu, zar ne? Eh sad kako da tu prevedem svoj tijek misli koji dok sam u Irskoj redovito teče na engleskom. Kad god mi se odvežu žniranci – a to se dogodi JAKO često – pomislim si, “da, znam, znam, nisam dovršena” (u engleskom se isti izraz može koristiti za “biti nedovršen” i “imati odvezane žnirance”, kužiš?). Pomislim si to, zavežem žnirance, nasmijem se i krenem dalje sa svjesnošću da sam ok i sa svojim nesavršenostima.

Još jedna mala zgoda mi je prije koji dan uskočila pomoći da integriram svoju nesavršenost i krhkost. Odlučila sam si ponijeti nove naušnice dok sam putovala prošli tjedan avionom iz Dublina za Zagreb. Lijepo sam ih spakirala u kofer, i uživala u putovanju. Dan je bio predivan, sve je išlo glatko – no ne i za moje naušnice! Naime, malo su napukle pri putovanju. Primijetila sam to u nedjelju kad sam ih htjela nositi na misu. Jesam li ih bacila, možda se pitate? Ne, nisam. Samo jedan mali dio je otpao, ne jako vidljiv, tako da sam ih odlučila sačuvati i nositi kao da se ništa nije dogodilo. Prijateljica kojoj sam ispričala detalje o “slučaju naušnice” nije ni primijetila da je nešto čudno s njima. Upravo u tome i jest stvar. Biti nesavršen nije nista neobično niti čudno, već “savršeno normalno” i dapače ljudski. Naravno, dobro je i poželjno rasti te pokušavati nadići i integrirati naše nesavršenosti. Nemojte misliti da vas želim ohrabriti da se opustite i ne brinete za higijenu duše i duha. Ne. Samo želim da ja i svi mi nemamo krivu sliku o sebi, te da se hrabro i s milosrđem pogledamo u svjetlu istine. Mnogi od nas teže zrelosti i nadaju se rasti u mudrosti. Ipak, naše nesavršenosti nas redovito podsjećaju na našu “malenost”.

Divno smo i čudesno stvoreni, no i dalje nam svakodnevno treba Božja pomoć i milost da nam obnavlja Njegovu sliku u nama. Iz Svetog Pisma znamo da je Isus umro za nas dok smo još bili grešnici. U tome prepoznajemo Njegov neizmjeran čin ljubavi. Krist nas voli takve kakvi jesmo, nepotpuni, nesavršeni, grešni. No Njegova ljubav preobražava i mijenja. Hajdemo u ovom Velikom Tjednu učiti slijediti Isusove korake donoseći mu naše nedostatke, nesavršenosti,

greške no i zahvalnosti. Hajdemo moliti za milost da možemo u potpunosti prihvatiti istinu o nama samima ne bismo li mogli slobodniji hodati s Isusom prema nedjelji uskrsnuća te živjeti to uskrsnuće i nakon te nedjelje.

Moje naušnice su mi još jedan od malih pomagača da integriram svoju nesavršenost u svakodnevni život, ali moja nada ne leži niti u naušnicama niti u meni samoj. Svaki mali pomoćnik ne znači mi puno ukoliko me ne vodi ka onom konačnom pomoćniku – Svetom Trojstvu – koji nam pomaže da u potpunosti integriramo istinu o sebi zajedno sa saznanjem o ljubavi koju nam je Otac pokazao po Kristu. Bog nema krivih ni lažnih slika o našem identitetu, jer nas poznaje bolje od nas samih. Zna i kad sjednemo i kad ustanemo, svi naši naumi su mu poznati (Ps 139). Njegove oči pune ljubavi žele zrcaliti milost koju želi da primimo. Isuse, smiluj se meni grešniku, kaže poznata molitva. Prihvati da si voljen/a. Budimo milosrdni prema sebi i ne sudimo si, već hajdemo radije prihvatiti našu realnost. Isus nije došao da nas osudi, već da nas spasi.

Uistinu, ja sam nedovršena, no Isus je na krizu rekao “dovršeno je”, te u Njegovim riječima možemo naći utjehu i ispunjenje svojih težnji za puninom. Takvo što ne možemo nikako naći u sebi, makar i pokušali.

Amen.